

П. Р. СЛАВЕЙКОВЪ

и родната гора

ИЗЪ „ЕСЕННИ ГОРИ“

Гори посърнали и меланхолни,
увъхнали и бледи, като болни! —
Като ликът на младъ мъртвецъ,
люлѣй се тукъ-тамъ самъ сухъ листецъ...
Надъ нази вѣтъра и плаче и нарежда —
но вий въ мълчание запазвате надежда:
що че вихрушкитѣ есенни
събарятъ жълтитѣ ви листове! —
Младата пролѣтъ съсъ зелени
ще да обкичи вашѣ върхове.

П. Р. Славейковъ

СПОМЕНЪ ЗА ГОРАТА

Спомнямъ си годинитѣ на моето ранно детство, когато познавахъ свѣта отъ книжкитѣ и това, което виждахъ отъ моя малъкъ прозорецъ съ дантелено перде. Презъ прозореца се виждаха далечнитѣ сини планини. Азъ знаехъ, че тамъ е гората. Това бѣше такава хубава за менъ! Азъ още не бѣхъ челъ за нея въ книжкитѣ. Представяхъ си я като нѣкакво приказно мѣсто, далече отъ хората и градския шумъ, въ която живѣятъ баба Меца и Кумчо Вълчо. Тамъ владѣе вѣченъ хладъ и вѣчна тишина, къмъ небето се издигатъ смълчани дървета, джуджета съ лакетъ брада и златни обувки излизатъ изъ пещеритѣ, въ синитѣ води на потока се плискатъ самодивитѣ. За менъ гората бѣше пълна съ безброй чудни същества, които говорятъ човѣшкия

езикъ. Тамъ имаше и кжички отъ шоколадъ и зли магьосници, тамъ сърничкитѣ се обръщаха въ прекрасни девойки. Вечеръ, преди да засня, азъ се пренасяхъ съ мечтитѣ си въ гората и тамъ изживѣвахъ най-странни приключения.

Спомнямъ си после, въ училището, каква радостъ бѣше за насъ, когато ни водѣха на разходка въ гората. Дълго време следъ това ние живѣхме съ споменитѣ за свежия въздухъ, за поточето, за игритѣ ни между дърветата. Ние обичахме гората съ най-свѣтла детска обичъ. За насъ тя бѣше свѣтъ, въ който живѣхме.

Гората винаги ще остане за детето единъ чуденъ свѣтъ на чудни изживѣвания.

Павелъ Вежиновъ

Пенчо Славейковъ изъ сѣнъ за щастие

Чуй! Дивий ревъ на вълкъ нощта пробуди,
и сепна се гората во почуди, —
а вѣтъра, подхваналъ тоя ревъ,
отвѣ го на нощта въ бездѣнний зевъ.
И тихо пакъ. Съ посърналитѣ листи
гората тъмно шѣпне, и сребристи
на месечния блѣсъкъ трѣпнатъ тѣ —
каточе зовъ на смъртъ ги облете.

П. П. Славейковъ

Хайдушка пѣсень

Кукувица кука на зелена бука,
За гора зелена, за Стара-Планина...
Горо льо зелена, водо льо студена!
Войници се пишатъ по войнишки села,
Пъкъ ний ще се пишемъ на буково листо...
Горо льо зелена, наша стара майко!
Хранишъ ли за нази, български хайдути,
Хранишъ ли за нази шарени агънца,
Имашъ ли за нази шумка да ни пазишъ,
Шумка да ни пазишъ, сѣнка да ни хладишъ,
Въ гора да ходиме, въ гора да живѣмъ,
Тебе да вардиме, хайдушки да мреме!

НАРОДЕНЪ ПЕЧАТЪ — А. Д., БУЛ. МАКЕДОНИЈА, 5